

[Eva Møller]

rier med en holdstørrelse på 3; for – så vidt jeg husker – 7 år siden var alle enige om, at seminarier for at fungere rimeligt skulle have 6–8 hold. Jeg skal ikke være eksperten, der på nogen måde kan sige, om det ene eller det andet er det rigtigste, men det havde dog været rimeligt med nogle overvejelser, med nogle begrundelser for, hvorfor man nu pludselig så drastisk ændrer holdning til, hvor mange hold der skal være på et seminarium.

Jeg har heller ikke set nogen pædagogiske overvejelser om, hvilken skade det kan gøre, at man får 12 linjefag i stedet for 17. Jeg har ikke set nogen besparelsmæssige overvejelser om, hvorvidt det er nødvendigt at gøre det på samtlige seminarier, om man virkelig opnår det, ministeren forestiller sig. Det er da klart, at små seminarier kan have visse ulemper ved at være små. Til gengæld kunne de måske også have visse fordele ved et bedre miljø, ved en anden måde at gribe tingene an på.

Disse ting har slet ikke været overvejet, i hvert fald ikke efter det, man har læst og hørt, og heller ikke efter de spørgsmål, som er blevet stillet af os i udvalget, og alle de breve, vi har fået udefra.

Det er klart, at når man taler om seminarier, når man taler om holdstørrelser, om linjefag osv., er det en vurdering, der skal til, og jeg vil endnu en gang understrege, at for mig at se er det væsentligt, at man i den vurdering også tager den betydning med, der kan ligge for en egn i, at man har et seminarium, dels fordi man kan tilbyde sine unge en videreuddannelse dér, hvor de bor, dels fordi et sådant seminarium kan være udgangspunkt for, ramme om en række kulturelle aktiviteter. Men alle disse ting er ikke et led i en samlet planlægning, som vi kunne have ønsket.

Efteruddannelsen, videreuddannelsen, af Danmarks lærere er som sagt god, formodentlig den bedste i verden. Derfor føler vi os heller ikke synderlig bekymrede over den af ministeriet foreslåede besparelse på 10 pct., men vi er utrygge ved den måde, det er sket på. Det er nok ikke det bedste, man kan gøre, at lade det ske så brat, så hurtigt, at hele den første halvdel af 1981 er planlagt og alle besparelserne skal finde sted i den sidste halvdel.

Jeg er heller ikke sikker på, man har valgt den rigtige måde at gøre det på. Jeg tror,

man har ramt sløjdlærerne og idrætslærerne særlig hårdt ved den måde, man har gjort det på. Jeg føler også her, at det havde været rimeligt med nogle drøftelser mellem Danmarks lærerhøjskole, Odense universitet, sløjdlærerskolerne og de øvrige, som videreuddanner folk, så man ikke over en bred bank skærer ned og gør det nogenlunde ens for alle institutioner.

På hele det område, vi kalder den højere uddannelse, synes jeg også det ville have været væsentligt, hvis vi havde oplevet, at besparelserne var et led i en langsigtet politik, der var fastsat ved en fælles drøftelse. Vi har jo også oplevet, at rektorerne for både Københavns og Århus universitet har sagt, at de ville have ønsket, de havde været med i besparelserne.

De har ikke gjort det på samme måde. Rektor Carl Wandel fra Århus havde ydret ønske om at spare de penge, men gøre det anderledes end ministeren, og ministeren svarede så, at det kunne han få lov til, hvis han gerne ville; det var ikke noget diktat.

Rektor Erik Skinhøj fra Københavns universitet siger, at det vil han ikke finde sig i. Han synes, man skal lave aktioner for at gøre os alle sammen opmærksomme på problemerne og for at få politisk opbakning. Efter min mening får man ikke politisk opbakning fra ansvarlige partier ved at opfordre til aktioner, men kun ved at prøve på at gå ind i en saglig drøftelse og erkende, at vi alle sammen må være fælles om besparelserne.

Også inden for den højere videregående uddannelse er der en række områder, hvor vi er bekymrede over den måde, ministerens besparelser giver sig udtryk på. Vi er meget bekymrede for, hvorvidt forskningen overhovedet kan fungere på et rimeligt niveau med de nedskæringer, der er foreslået. Danmark bruger i forvejen en meget ringere del af sine udgifter end de lande, vi plejer at sammenligne os med, på forskningsområdet, så det er med god grund, vi er bekymrede.

Er det rimeligt, at man nedskærer scholarstipendierne og kandidastipendierne, sådan som undervisningsministeren har foreslået? Vil det ikke give os problemer med rekruttering af forskere nu og i fremtiden? Jeg synes, det er bekymrende, når man ved, at dansk forskning i forvejen står svagt.

Vi er bekymrede over den lærerafskedigelse, der nødvendigvis skal ske. Vi ved, at en